

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X**, zastoupen Mgr. Lukášem Seibertem, advokátem se sídlem nám. Míru 18, Frenštát pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2020, č. j. 17 A 15/2020 - 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Lukáše Seiberta **s e u r č u j e** částkou 11 596,84 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2019, č. j. OAM-507/LE-BA04-BA04-PS-2019, žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), v zařízení pro zajištění cizinců a stanovil dobu zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 13. 4. 2020. Před zajištěním podle zákona o azylu byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, za účelem správního vyhoštění poté, co bylo zjištěno, že za pomoci převaděčů bez cestovních dokladů a pobytového oprávnění cestoval v schengenském prostoru. V řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl datum narození 1. 3. 2001; v protokolu ze dne 17. 12. 2019 doplnil, že přesné datum narození nezná, ale je mu 18 let. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 12. 2019 uvedl datum narození 1. 3. 2003. Dne 15. 1. 2020 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kde uvedl, že je mu 17 let a 2 měsíce. Dne 24. 1. 2020 se podrobil rentgenologickému vyšetření

na radiodiagnostickém oddělení Krajské zdravotní, a. s. Nemocnice Chomutov, o. z. (dále též „nemocnice Chomutov“) s výsledkem, že skelet odpovídá věku 18 let.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. Dle soudu byla otázka věku žalobce řádně posouzena, a závěr o jeho zletilosti je správný. Byl to právě žalobce, kdo původně výslovně uvedl, že je mu 18 let. Až po vydání napadeného rozhodnutí začal tvrdit, že je nezletilou osobou. Lékařské vyšetření však potvrdilo, že je zletilý. Zásadu materiální pravdy nelze vykládat natolik extenzivně, že věk má být určen zcela přesně bez vyloučení jakýchkoliv pochybností. Podstatné je, že o věku žalobce nevyvstaly hluboké pochybnosti. Za této situace nebylo nutné přistoupit k dodatečnému šetření jeho věku dalšími metodami. S ohledem na prokázanou nevěrohodnost žalobce a lékařskou zprávu zjistil žalovaný skutkový stav dostatečně. Rozhodný je přitom text § 89 odst. 3 zákona o azylu, nikoliv důvodová zpráva, která je nezávazné povahy. Zákonem požadované lékařské vyšetření za účelem zjištění věku přitom bylo v daném případě provedeno. Relevantní není ani Metodické doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí č. 1/2016, podle něhož nemá nemocnice Chomutov oprávnění provádět vyšetření za účelem ověření věku. Žalovaný není vázán interními pokyny či doporučeními Ministerstva práce a sociálních věcí. Nic mu tak nebránilo využít zdravotnického zařízení v blízkosti místa zadržení cizince, které je jako radiologická klinika plně kvalifikované k posouzení otázky věku cizince na základě provedení rentgenu zápěstí. Žalovaný postupoval při zjištění a ověření věku žalobce zcela v souladu s právními předpisy a provedení lékařského vyšetření zajistil v adekvátním časovém horizontu. Krajský soud neshledal důvodnými ani ostatní dílčí námitky. Nezabýval se přitom námitkou nevyužití zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť ta byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Jelikož podle něj krajský soud v podstatě formálně převzal skutkové i právní názory správního orgánu, odkázal na text své žaloby. Dle jeho názoru krajský soud zcela pominul, že zajištění proběhlo v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nešlo konstatovat, že osobní svoboda stěžovatele byla omezena za splnění podmínky probíhajícího řízení o vyhoštění nebo vydání. Nezákonnost rozsudku krajského soudu je dále dána tím, že nebyly aplikovány právní normy, na něž stěžovatel odkazoval v čl. II žaloby, resp. byly aplikovány v jeho neprospěch. Krajský soud pochybil rovněž tím, že se zcela přiklonil k argumentaci žalovaného a jeho skutkové verzi, aniž by se zaobíral argumentací a tvrzeními žalobce. Bezvýhradnou akceptací argumentace žalovaného se krajský soud postavil spíše do role „někde mezi odvolacím orgánem a právním zástupcem žalovaného.“ Stěžovatel označil za nesprávné vypořádání žalobní námitky, že zjištění věku bylo provedeno ve zdravotnickém zařízení, které k takovému úkonu není oprávněno. Skutečnost, že žalovaný není vázán interními pokyny Ministerstva práce a sociálních věcí, totiž nelze vykládat k tíži stěžovatele, který nemá v dané otázce možnost procesní obrany. Nepřezkoumatelnost rozsudku způsobilo dle stěžovatele to, že žalovaný do svého rozhodnutí nezačlenil klíčové vyhodnocení jeho motivů pro cestu do Evropy a krajský soud toto pochybení nenapravit. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí a považuje je za neopodstatněné. Stěžovatel nedisponoval žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, pobýval zde bez cestovního dokladu, a proto bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění a zároveň byl zajištěn. Byl si vědom toho, že na území Evropské unie smí cestovat pouze s cestovním pasem a vízem či povolením k pobytu. Jasně deklaroval zájem vycestovat do dalšího státu, ačkoliv měl již dříve možnost podat žádost o mezinárodní ochranu. Tu však podal, až když byl zajištěn a hrozilo mu správní vyhoštění. Námitka o rozporu zajištění stěžovatele s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod proto není důvodná. Výtky, že se krajský soud přiklonil k argumentaci stěžovatele, není bez dalšího dostačující pro zpochybnění závěrů uvedených v rozsudku. Žalovaný neopominul vyjádření stěžovatele týkající se jeho motivů pro cestu do Evropy. Naopak, i na základě těchto okolností dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 89/2019 - 37, a rovněž na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje zdejší soud za vhodné nejprve uvést, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno disposiční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s., je tak zdejší soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.) a přezkoumává rozsudek krajského soudu v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu. Jak uvedl rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vybovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceho advokáta.*“ Uvedené závěry pak lze plně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Ads 140/2018 - 44.

[8] Dále je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Výše uvedené zdejší soud výstižně shrnul v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58: „*[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nabrát zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“

[9] Optikou uvedené judikatury vypořádal Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele.

[10] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto neshledal. Rozsudek krajského soudu plně vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost stanoveným bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (srov. např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS; nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[11] Nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá to, že krajský soud zaujal stejný právní názor, jaký vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí a shodl se i s jeho skutkovými závěry. Požadovat po krajském soudu, aby vlastními a jinými slovy přeformuloval již jednou vyjádřené, by bylo zbytečné a neúčelné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, kde uvedl, že: „*při soudním přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci správní soud samozřejmě provádí samostatnou úvahu o správnosti a úplnosti skutkových zjištění správního orgánu a z nich vyvozených právních závěrů, na straně druhé nelze ztrácet ze zřetele, že účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. Jakkoli se lze pravdě pro omezenost lidského poznání jen přibližovat, nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícím správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Námitka 'opakování argumentace žalovaného' je tak sama o sobě neuchopitelná a nezpůsobitelná založit přezkum ze strany kasačního soudu, není-li navázána na konkrétní námitky vůči tvrzené 'shodné' argumentaci krajského soudu a žalovaného.*“

[12] V této souvislosti stěžovatel konkrétně namítl, že krajský soud bezvýhradně akceptoval argumentaci žalovaného, „*zatímco žalobcovou argumentací se nenechává nikterak mást.*“ Nejvyšší správní soud však neshledal, že by krajský soud nereflektoval uplatněné žalobní námitky. Podstatou žaloby byl nesouhlas stěžovatele se závěrem o jeho zletilosti učiněným na základě původního tvrzení jeho samého a lékařského vyšetření v nemocnici Chomutov. Dále žalovanému vytýkal liknavost v postupu určování věku a neprovedení dalších vyšetření. Těmito námitkami se krajský soud řádně a dostatečně zabýval, jak potvrzuje i výše provedená rekapitulace. Případný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry rozsudku nemůže být důvodem jeho nepřezkoumatelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Že se krajský soud přiklonil k argumentaci jedné ze stran sporu, pak plně odpovídá samotné podstatě soudního řízení správního. Posuzuje-li krajský soud zákonnost napadeného rozhodnutí, zásadně dojde buďto k tomu, že shledá žalobní námitky důvodnými a dá za pravdu žalobci, nebo neshledá v rozhodnutí správního orgánu namítané vady a žalobu zamítne. Tato skutečnost vyplývá z kontradiktornosti řízení ve správním soudnictví, jak ostatně uvedl sám stěžovatel. Zdejšímu soudu proto není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje stěžovatel pochybení krajského soudu. Skutečnost, že se po vypořádání žalobní argumentace krajský soud přiklonil k argumentaci žalovaného, nepředstavuje vadu rozsudku.

[13] Jako důvod nepřezkoumatelnosti stěžovatel označil i to, že žalovaný do svého rozhodnutí nezačlenil hodnocení motivů stěžovatele pro cestu do Evropy a krajský soud tuto vadu nijak nenapravit. Zpochybňuje tedy přezkoumatelnost úvahy žalovaného týkající se naplnění podmínek zákonného důvodu zajištění, který žalovaný aplikoval. Stěžovatel byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, dle kterého [m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit

pokračování

zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykačeho rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (důraz přidán).

[14] Žalovaný zdůvodnil zajištění stěžovatele primárně tím, že do České republiky přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu, přičemž procházel územím několika států Evropské unie (Bulharsko, Srbsko, Makedonie a Řecko), v nichž mohl nesporně požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal zejména na Řecko, kde byl stěžovatel rovněž zadržen a strávil tam 1,5 měsíce. Žádost však podal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl umístěn do ZZC. Tato úvaha žalovaného o účelovém podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je přezkoumatelná a srozumitelná. Pro posouzení důvodnosti zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemusí být nutně hodnocena motivace stěžovatele k absolvování cesty do Evropy. Ta je totiž významná především pro posouzení důvodnosti samotné žádosti o mezinárodní ochranu. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31, následovně: „při postupu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016 - 25, konstatoval, že je nutno rozlišovat mezi pojmy ‚zjevně nedůvodná‘ žádost o mezinárodní ochranu a ‚účelová žádost‘ coby důvod pro zajištění cizince. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Na rozdíl od toho musí být pro naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. b) tébož zákona navíc prokázáno, že žadatel neuvedl žádné azylové relevantní důvody; žádost totiž může být účelová, přesto nemusí být zjevně nedůvodná. S tímto výkladem se následně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35. Skutečnost, že žadatel v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylové relevantními, tak nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35).“

[15] Závěry citovaného rozsudku jsou plně aplikovatelné i v nyní posuzovaném případě. Potvrzují, že žalovaný nebyl povinen podrobně se zabývat motivací stěžovatele k cestě do Evropy, neboť se jedná o skutečnost podstatnou pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. V nynějším řízení bylo naopak podstatné, aby žalovaný řádně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil účelovost žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, čemuž bezesbýtku dostál.

[16] Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že vůbec neaplikoval právní normy uvedené v části II. žaloby, resp. že tyto aplikoval k jeho tíži. Konkrétně stěžovatel v žalobě odkazoval na § 3, § 6 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), na § 46a odst. 10, § 81 odst. 3 a § 89 odst. 3 zákona o azylu, čl. 3 a čl. 37 písm. b) a c) Úmluvy o právech dítěte a čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

[17] Zde je třeba připomenout rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala otázkou, co je ještě dostatečnou specifikací žalobního bodu jakožto podmínkou jeho projednatelnosti (rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a usnesení ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009 - 61, a ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72). Z nich plyne, že má-li být žalobní bod projednatelný, je

třeba, aby žalobce uvedl konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, tj. musí svá tvrzení ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovat a uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Omezil-li se tedy stěžovatel v úvodu své žaloby toliko na prostý výčet údajně porušených ustanovení správního řádu, zákona o azylu a mezinárodních úmluv, aniž by citovaná ustanovení alespoň v minimální míře spojil s popisem skutkového děje, eventuálně jinak v minimální míře žalobní body individualizoval, pak samotný tento výčet jako žalobní bod (či body) neobstojí. Krajský soud tedy nijak nepochybil, když se uvedenému výčtu údajně porušených ustanovení správního řádu, zákona o azylu a mezinárodních úmluv blíže nevěnoval, respektive ve srovnatelné míře obecnosti konstatoval, že jejich porušení neshledal, a zabýval se pouze argumentací podepřenou konkrétními tvrzeními v bodech III. až V. žaloby. K žalobním námitkám opřeným o konkrétní argumentaci se přitom krajský soud vyjádřil dostatečně, jak již bylo konstatováno výše. K odkazu na mezinárodní úmluvy lze pouze ve stručnosti doplnit, že jejich aplikace se stěžovatel dovolával s odkazem na svou nezletilost. Potvrdil-li však krajský soud skutkový závěr žalovaného, že stěžovatele je třeba považovat za osobu zletilou, logicky neměl žádný prostor pro aplikaci těchto mezinárodních úmluv.

[18] Proti závěru krajského soudu o jeho zletilosti přitom stěžovatel věcně namítl pouze to, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku týkající se provedení zjištění věku ve zdravotnickém zařízení, které k takovému úkonu není oprávněno dle metodického doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí č. 1/2016. Rozsudek krajského soudu však není založen na tom, že žalovaný není vázán metodickým doporučením Ministerstva práce a sociálních věcí obsahujícím seznam zdravotnických pracovišť oprávněných provádět rentgen skeletu zápěstí pro účely sociálně-právní ochrany nezletilých cizinců bez doprovodu, ale na tom, že byl zjištěn dostatečně skutkový stav v otázce věku stěžovatele. Přestože krajský soud konstatoval, že žalovaný není povinen se uvedeným metodickým doporučením bez dalšího řídit, zdůraznil, že je povinen řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě k tomuto zjištění dle krajského soudu postačovalo lékařské vyšetření stěžovatele v nemocnici Chomutov, neboť jde o kvalifikované radiologické pracoviště a žádné další důvody způsobivé vyvolat pochybnosti o věku stěžovatele dány nebyly. Za důvody zakládající pochybnosti o věku stěžovatele krajský soud nepovažoval jím tvrzený údaj o věku 17 let, neboť jeho výpověď vyhodnotil s ohledem na skutkové okolnosti jako nevěrohodnou.

[19] Tomuto posouzení není co vytknout. Stěžovatel skutečně udával různý věk před svým zajištěním a po něm, přičemž své původní tvrzení o zletilosti vysvětloval právě snahou vyhnout se dalšímu zajištění. Jelikož byl v Recku zajištěn, když uvedl, že je nezletilý, tvrdil před českými orgány naopak, že je zletilý. Jestliže od tohoto tvrzení po svém zajištění ustoupil a opět tvrdil, že je nezletilý, nelze na toto počínání nahlížet jinak, než jako na přizpůsobování tvrzení o věku aktuální situaci motivované snahou vyhnout se zajištění. Za takové situace nelze samotné tvrzení stěžovatele považovat za dostatečně způsobilé k založení důvodných pochybností o jeho věku, je-li zde na druhou stranu lékařská zpráva nemocnice Chomutov potvrzující dosažení zletilosti. Relevanci této lékařské zprávy přitom nemůže bez dalšího snižovat toliko to, že se nemocnice Chomutov nenachází v seznamu zdravotnických zařízení Metodického doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí č. 1/2016, nota bene byla-li při vyšetření použita metoda uváděná v tomto doporučení (rentgen skeletu zápěstí). Nebyl-li věrohodně zpochybněn samotný výsledek tohoto lékařského vyšetření, lze jej považovat za dostatečný pro učinění skutkového závěru o zletilosti stěžovatele. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019 - 22, je nezbytné „posuzovat věrohodnost tvrzení cizince týkající se jeho věku. Za dostatečně zjištěného skutkového stavu je totiž ve smyslu rozsudku č. j. 2 Azs 38/2017 - 28 již na cizinci, aby relevantním způsobem doložil svá tvrzení, která jsou se skutkovými zjištěními v rozporu.“ Kromě svých vlastních protichůdných tvrzení

pokračování

však stěžovatel neoznačil žádné relevantní důkazy zpochybňující věrohodným způsobem skutkové závěry žalovaného založené na lékařské zprávě.

[20] Stěžovatel rovněž namítl, že jeho zajištění proběhlo v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nebyla splněna podmínka probíhajícího řízení o vyhoštění. Takovou námitku stěžovatel neuplatnil ve správní žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Zdejší soud se proto uvedenou námitkou s ohledem na její nepřijatelnost nezabýval. Z procesní opatrnosti odkazuje na to, že ve věci stěžovatele bylo dne 17. 12. 2019 řádně zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, jak vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 12. 2019, č. j. KRPU-221399-11/ČJ-2019-040022-SV-ZZ.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 101/2020 - 18, ustanovil stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a to Mgr. Lukáše Seiberta, advokáta se sídlem nám. Míru 18, Frenštát pod Radhoštěm. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 2 úkony právní služby. Prvním úkonem bylo převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“)]. Druhým úkonem bylo doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Za dva úkony právní služby činí odměna 6 800 Kč. Nejvyšší správní soud shledal důvodným též nárok zástupce na náhradu cestovních výdajů ve výši 1 984,16 Kč za jízdné z místa sídla advokáta do místa sídla zdejšího soudu, tzn. z Frenštátu pod Radhoštěm do Brna a zpět - celkem 330 km [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, a náhradu za promeškaný čas ve výši 800 Kč [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 9 584,16 Kč, tedy o 2 012,68 Kč.

[24] Nejvyšší správní soud neuznal jako samostatný úkon právní služby nahlížení do spisu. Takový úkon není v advokátním tarifu výslovně uveden. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 6 Azs 177/2005 - 50, uvedl, že podle advokátního tarifu odměna

za nahlížení do spisu nenáleží. Proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 398/06, odmítl jako zjevně neopodstatněnou s tím, že „nahlížení do spisu je z povahy věci součástí převzetí zastoupení nebo obhajoby a tedy předpokládá splnění výše uvedené podmínky, tj. první porady s klientem.“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, ve kterém konstatoval, že nahlédnutí do spisu „je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu nikoli za samostatný úkon právní služby.“ Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce stěžovatele neprokázal (ani netvrdil), že proběhla první poradna s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána v § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, považoval Nejvyšší správní soud za převzetí a přípravu zastupování až studium spisu dne 5. 5. 2020, které v daném případě nahradilo první poradnu s klientem (k tomuto postupu srovnej usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007 - 53). Ve vztahu k nahlížení do spisu byly tedy naplněny podmínky toliko pro přiznání odměny za úkon dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (k povaze nahlížení do spisu ve vztahu k přípravě věci srovnej usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 6 Azs 62/2007 - 57, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2 Azs 50/2008 - 64, ze dne 26. 6. 2018, č. j. 8 As 284/2017 - 105, či zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 33/2008 - 40).

[25] Výše celkové odměny ustanoveného zástupce a náhrady jeho hotových výdajů proto činí 11 596,84 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu